

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem
zastoupen advokátem Mgr. Vlastimilem Škodou
sídlem Masarykovo nám. 193/20, Děčín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru správních činností, oddělení správního (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 4. 9. 2020, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 9. 5. 2020 v 9.10 hodin v okrese Most, na pozemní komunikaci č. I/13, mezi mosty u budovy nádraží ČD Most, ve směru jízdy na Chomutov, nebyl jako řidič motorového vozidla tovární značky X, registrační značky X, za jízdy na sedadle připoután bezpečnostním pásem, tedy porušil povinnost dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, za což mu podle § 35 písm. b), § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a dle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu byla uložena pokuta 1 500 Kč. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Žaloba

2. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že správní orgány nezjistily skutkový stav v dostatečné míře, neboť založily dokazování jen na fotografiích obsažených ve správním spisu. Fotografie, na nichž je viditelné, že žalobce nemá zapnutý bezpečnostní pás, byly dle žalobce pořízeny až po zastavení vozidla, neboť žalobce na nich nehledí před sebe, nýbrž do boku na přicházejícího policistu. Žalobce považuje za nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného, že fotodokumentace obsahuje 7 snímků jedoucího vozidla, když není odůvodněno, z čeho žalovaný usoudil, že vozidlo jelo. Z fotodokumentace je 8 fotografií pro posouzení samotného jednání irelevantních a žádná ze zbylých 6 fotografií nebyla pořízena za jízdy tak, aby zachycovala žalobce nepřipoutaného bezpečnostním pásem. Fotografie z boku musely být pořízeny po zastavení vozidla, neboť vozidlo žalobce bylo zastavováno zezadu, což plyne z fotografie, kde policejní vozidlo stojí za vozem žalobce. Žalovaný odkazuje na fotografie bez relevance, vypořádání odvolací argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí a zjištění skutkového stavu proto není přesvědčivé.
3. Správní orgán I. stupně dovodil nepřipoutání žalobce z 2 bočních fotografií, žalovaný pak hovořil jednou o 7, jindy o 14 fotografiích. Žalovaný byl vázán závěrem správního orgánu I. stupně, že pouze na 2 fotografiích je vidět nepřipoutání žalobce. Chtěl-li přehodnocovat již jednou hodnocené důkazy, měl žalobce předvolat k jednání či jej jinak vyrozumět. U dvou fotografií zmiňovaných správním orgánem I. stupně žalobce namítl, že byly pořízeny až po zastavení vozidla, což žalovaný přesvědčivě nevyvrátil, a jeho rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Správní orgány měly řízení buď zastavit, nebo doplnit dokazování, k čemuž se nabízelo provedení výslechu policistů či spolujezdce žalobce. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-155. Žalobce konstantně tvrdí, že za jízdy připoután byl.

4. Dále žalobce namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně podepsala X, X. Rozhodnutí však učinil odbor správních činností a není prokázáno, že by Ing. M. byla oprávněna rozhodovat za tento odbor. Vyřizujícím byl X, správní rozhodnutí je netransparentní a nepřezkoumatelné, když není zřejmé, proč se věci těsně před rozhodnutím ujala Ing. M. Jedná se o porušení zásad dobré správy.
5. Ve zbylé části žaloby vyjádřil žalobce nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a prvostupňové rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že námitky žalobce týkající se pořízené fotodokumentace byly řádně vypořádány již v napadeném rozhodnutí. Žalobce záměrně poukazuje jen na fotografie pořízené po zastavení vozidla, nicméně z dalších fotografií je patrné, že v době, kdy se žalobce dopustil přestupku, bylo vozidlo v pohybu na pozemní komunikaci, což je patrné i z oznámení zaslaného policií. Žalobce se osobně ústního jednání nikdy neúčastnil a jeho zmocněnci žádné doplnění dokazování ani jiný postup nenavrhli, v odvolání poukazovali na jedinou fotografii. Součástí správního spisu je záznam o určení oprávněné úřední osoby, kde je vedle X uvedena i X. Správní orgány ve správním řízení vycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a postupovaly v souladu s právními předpisy.

IV. Zjištění ze správního spisu

7. Přestupek žalobce oznámila policie ČR správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila úřední záznam o přestupkovém jednání žalobce ze dne 10. 5. 2020 a přiložila pořízenou fotodokumentaci jednání žalobce a jím předložených dokladů. Správní orgán I. stupně založil do spisu záznam o určení oprávněné úřední osoby z odboru správních činností, oddělení správního, kde byli za oprávněné úřední osoby v předmětné věci označeni jak X, referent oddělení správního, tak X, vedoucí oddělení správního. Dále byl do spisu založen výpis z evidenční karty řidiče. Příkazem ze dne 3. 6. 2020 byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem. Proti příkazu si v zastoupení obecným zmocněncem X podal odpor.
8. Správní orgán I. stupně po zrušení příkazu nařídil ústní jednání na den 12. 8. 2020, při němž mj. provedl důkaz fotodokumentací a dalšími listinami ze správního spisu. Nový zmocněnec žalobce X při jednání pouze uvedl, že se vyjádří až dodatečně. Později v rámci vyjádření k podkladům uvedl, že žalobce se protiprávního jednání nedopustil, neboť za jízdy připoután byl, což provedené důkazy nevyvracejí, a pás si rozepl až po zastavení vozidla.
9. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 1. 9. 2020 byl žalobce shledán vinným ze shora popsaného přestupku. Správní orgán uvedl, že hlavním důkazním prostředkem je fotodokumentace pořízená během jízdy žalobce, a konkrétně zmiňoval dvě fotografie zachycující místo řidiče přes levé boční okénko, z nichž je patrné, že přes rameno řidiče není veden bezpečnostní pás. To koresponduje s úředním záznamem sepsaným policií. Byla naplněna materiální i formální stránka přestupku, formu zavinění posoudil správní

orgán I. stupně jako nevědomou nedbalost. Po zhodnocení okolností případu byla žalobci uložena pokuta na spodní hranici sazby uvedené v § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že za jízdy připoután byl a fotografie zachycující jej nepřipoutaného byly pořízeny až po zastavení jeho vozidla.
11. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal dosavadní průběh řízení, které dle něj proběhlo v souladu s procesní úpravou, a vyzdvihl význam policií opatřených podkladů pro rozhodnutí. Po seznámení s nimi konstatoval, že k porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu ze strany žalobce skutečně došlo. Zmocněnec žalobce v odvolání záměrně poukázal na jedinou z celkem 14 fotografií obsažených ve fotodokumentaci. Ta byla pořízena za jízdy z levé zadní části vozidla a připoutání řidiče z ní není jednoznačně patrné. Snímků jedoucího vozidla je však dle žalovaného v dokumentaci celkem 7, přičemž z této dokumentace je patrné, že žalobce za jízdy bezpečnostním pásem připoután nebyl. Žalovaný se tedy ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, proto se rozhodl odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. Na prvním místě soud poukazuje na to, že výroková část napadeného rozhodnutí neodpovídá zcela přesně § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, když žalovaný napadené rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil, aniž by zároveň vyslovil, že odvolání žalobce zamítá. O zamítnutí odvolání a potvrzení prvostupňového rozhodnutí pak žalovaný hovořil až v odůvodnění svého rozhodnutí. Tuto dílčí nepřesnost nicméně krajský soud nepovažuje za vadu, pro k níž by musel z vlastní iniciativy napadené rozhodnutí zrušit. Z napadeného rozhodnutí je totiž bez pochybností zřejmé, jakým způsobem žalovaný naložil s prvostupňovým rozhodnutím jako celkem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006-46), a žalobce tak v důsledku uvedeného nemohl být poškozen na svých právech. Žalobce ostatně v tomto směru námitku nevzněl, neboť si byl i dle obsahu žaloby zcela jist, že v odvolacím řízení v celém rozsahu neuspěl, čemuž se podanou žalobou brání.
14. Pokud jde o dostatečnost zjištění skutkového stavu, resp. hodnocení důkazů v čele s pořízenou fotodokumentací, rozhodnutí správních orgánů pod tíhou žalobních námitek ob stojí. Policie v souvislosti s tímto případem pořídila celkem 14 fotografií, z čehož 6 fotografií zachycuje předložené doklady a 8 fotografií zachycuje vozidlo žalobce. Z těchto 8 fotografií lze dle přesvědčení soudu označit prvních 6 za fotografie jedoucího vozidla ještě před zastavením a poslední 2 za fotografie vozidla stojícího. Fotografie po zastavení lze rozeznat, neboť na nich vozidlo žalobce, v jednom případě i policejní vozidlo, stojí za

krajnicí, tedy zcela na okraji vozovky, navíc okolo postávají osoby (žalobce, policie), vozidlo žalobce má otevřené dveře. Z těchto 2 fotografií je zřejmé, jak vypadalo místo, kde žalobce a policie zastavili. Bylo to před bílou dopravní značkou s nápisem X v místě, kde na pravé straně silnice začínal odbočovací pruh.

15. To má svůj význam, protože z dalších 6 fotografií, které soud označil za fotografie jedoucího vozidla, neplyne, že by byly pořízeny na výše popsaném místě, kde žalobce a policie zastavili. Přestože některé z fotografií bylo pořízeny v detailu, neboť se zaměřily na osobu řidiče, a nenabízejí proto širší pohled, ze souhrnu těchto fotografií je nepochybné, že vozidlo žalobce bylo fotografováno za jízdy. Jednak se nacházelo přímo v jízdním pruhu, nikoli za krajnicí, na dvou fotografiích projíždělo okolo modré informační tabule, která zjevně v místě zastavení nebyla a kolem níž musel žalobce projet dříve, než zastavil. Na jedné z fotografií je přímo vidět, že je focena z policejního vozu za jízdy, když policisté najížděli vedle vozidla žalobce, neboť je na ní zachyceno zrcátko a přední sloupek u spolujezdce policejního vozu, obě vozidla jsou přitom v sousedních pruzích pozemní komunikace, evidentně tedy nestojí. Lze si také všimnout, že vozidlo policie bylo výrazně nižší, než vozidlo žalobce, protože je na fotografiích pořízených za jízdy z místa spolujezdce policejního vozu nahlíženo na vozidlo žalobce mírně zdola, kdy se objektiv fotoaparátu nacházel pod úrovní dolní hrany zrcátek žalobcova automobilu. Naproti tomu na fotografiích stojícího vozidla, kdy již fotografující policista neseděl ve voze, nýbrž stál, je objektiv fotoaparátu nad zrcátka žalobcova vozu. Skutečnost, že vozidlo policie posléze zastavilo za žalobcovým automobilem, nevylučuje, aby policie za jízdy najela vedle žalobce a pořídila fotografie.
16. Ze souhrnu fotografií pořízených již za jízdy pak je dostatečným způsobem zřejmé, že žalobce za jízdy bezpečnostním pásem připoután nebyl. Na několika fotografiích lze rozpoznat volné místo mezi levým ramenem žalobce a sloupkem vozu, na němž se nachází bezpečnostní pás, resp. sedadlem řidiče. Obranu žalobce spočívající v tom, že za jízdy připoután byl, odpoutal se až po zastavení a fotografie zachycující ho nepřipoutaného byly také pořízeny až po zastavení, považuje soud ze shora uvedených důvodů za účelovou.
17. Na uvedených závěrech nemůže nic změnit skutečnost, že žalovaný hovořil v napadeném rozhodnutí o 7 fotografiích jedoucího vozidla, zatímco soud našel takovýchto fotografií ve správním spise pouze 6. Skutkový stav byl správnými orgány pro potřeby vedeného řízení zjištěn dostatečným způsobem. Klíčové důkazní prostředky v podobě fotografií navíc korespondují s úředním záznamem sepsaným následně policistou, což jen dokresluje obrázek celé situace. Požadoval-li žalobce s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-155, provedení dalších důkazů - svědeckých výslechů, soud konstatuje, že v daném případě postačovaly provedené důkazy k vyvrácení pochybností o vině žalobce. Skutečnost, že v jiném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že bylo zapotřebí provedení dalšího dokazování, neznamená, že také v případě žalobce musí být nezbytně svědecké výslechy provedeny. Správní řízení je mj. ovládáno zásadou hospodárnosti a procesní ekonomie, a pokud správní orgány dospěly k zákonnému závěru, že skutkový stav je zjištěn dostatečně, bylo nepřipadné nadbytečně provádět další dokazování. Žalovaný byl rovněž oprávněn k vlastnímu zhodnocení ve spise obsažených důkazů, aniž by musel předvolávat žalobce k jednání, kde by již jednou v řízení provedené důkazy prováděl znovu.
18. Pokud jde o námitku, že prvostupňové rozhodnutí neoprávněně podepsala X, je tato námitka nedůvodná, neboť X byla ve věci určenou oprávněnou úřední osobou. Jedná se o

vedoucí správního oddělení, které je na Magistrátu města Most vnitřně zařazeno do odboru správních činností. Vydal-li tedy prvostupňové rozhodnutí odbor správních činností a v jeho rámci konkrétně oddělení správní, pak podpis rozhodnutí ze strany vedoucí oddělení správního nepředstavuje překvapivý ani nezákonný postup, a to ani v situaci, kdy v řízení činil jednotlivé procesní úkony X, referent oddělení správního. Podpis této oprávněné úřední osoby na prvostupňovém rozhodnutí byl učiněn v souladu s § 69 odst. 1 správního řádu a nepředstavuje, stejně jako jiné namítané vady, důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

19. Na závěr soud poznamenává, že nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce a požadavek na anonymizaci rozhodnutí ve věci není na místě v rozsudku vypořádávat, neboť se nejedná o žalobní body. Publikace rozhodnutí na webových stránkách Nejvyššího správního soudu není v kompetenci krajského soudu.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalobce s takovým postupem výslovně souhlasil a žalovaný se k této otázce ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
21. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
22. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, byl sice v řízení zastoupen advokátem, nicméně hájit své rozhodnutí v soudním řízení správním, je součástí běžné činnosti žalovaného, kterou by měl být žalovaný schopen sám zastat. Žalovaný ostatně sám náhradu nákladů řízení ne žádal a navrhoval, aby nebyla přiznána žádnému z účastníků. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. září 2021

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce